

Dieva meitas

Elders Rasels M. Balards
no Divpadsmit apustuļu kvoruma

Nav neviena pienākuma uz zemes, kas būtu nozīmīgāks un mūžīgāks kā mātes pienākums.

Brāļi un māsas, nesen manai sievai Barbarai bija muguras operācija, un viņa nevarēja celt, saliekties vai pieliekties. Tā rezultātā es esmu vairāk cēlis, saliecies un pieliecies kā jebkad agrāk — un tas man ir palīdzējis vairāk novērtēt to, ko sievietes, īpaši jūs, mātes, darāt ikdienā mūsu mājās.

Lai arī sievietes dzīvo mājās daudz dažādos apstākļos — ir precētas, neprecētas, atraītnes un šķirtenes, dažas ar bērniem un dažas bez — tomēr visas ir Dieva mīļotas, un Viņam ir plāns Viņa taisnīgajām meitām, lai tās saņemtu lielākās mūžības svētības.

Šo pēcpusdien es vēlos koncentrēt savu runu galvenokārt uz mātēm, īpaši uz jaunajām mātēm.

Kā jauns tēvs, es iemācījos sarežģīto un atbildīgo mātes lomu. Es kalpoju kā padomnieks un vēlāk kā bīskaps aptuveni 10 gadus. Tajā laikā mēs tikām svētīti ar sešiem no mūsu septiņiem bērniem. Barbara ļoti bieži bija nogurusi, kamēr es pārnācu mājās svētdienas vakarā. Viņa mēģināja paskaidrot, kā tas ir — sēdēt pēdējā rindā dievkalpojuma sapulcē ar mūsu jauno ģimeni. Pienāca diena, kad es tiku atbrīvots. Pēc 10 gadus ilgas sēdēšanas uz paaugstinājuma, es tagad sēdēju kopā ar savu ģimeni pēdējā rindā.

Bīskapijas sieviešu koris sniedza muzikālo priekšnesumu, un es atklāju, ka sēžu viens ar mūsu sešiem bērniem. Es nekad neesmu bijis tik aizņemts visā savā dzīvē. Es centos klusi nomierināt bērnus ar vairākām lellēm, tomēr bez panākumiem. Es tiku brokastu pārslu apbērts un jutos neērti. Arī krāsojamās grāmatas neizklaidēja tik labi, kā tām to vajadzētu.

Cīnoties ar bērniem sapulces laikā, es paskatījos uz Barbaru, un viņa mani vēroja un smaidīja. Es iemācījos vairāk novērtēt to, ko jūs, dārgās mātes, darāt tik labi un uzticīgi!

Paaudzi vēlāk, būdams vectēvs, es vēroju savu meitu veikto uzpurēšanos, audzinot savus bērnus. Un tagad, vēl vienu paaudzi vēlāk, es ar pazemību vēroju savas mazmeitas un grūtības, ar kurām tās sastopas, tām virzot savus bērnus šajā aizņemtajā un izaicinošajā pasaulē.

Pēc trīs paaudžu vērošanas un jušanas līdzī mātēm, kā arī vēl domājot par savu paša dārgo māti, es nešaubīgi zinu, ka nav neviena pienākuma uz zemes, kas būtu nozīmīgāks un mūžīgāks kā mātes pienākums.

Nav viena vienīga veida, kā būt labai mātei. Katra situācija ir unikāla. Katrai mātei ir atšķirīgi izaicinājumi, dažādi dotumi un spējas, un, protams, atšķirīgi bērni. Veicamā izvēle ir atšķirīga un specifiska katrai mātei un katrai ģimenei. Daudzas spēj būt par "pilna laika mammām" vismaz pirmajos nozīmīgajos mazuļa attīstības dzīves gados, un daudzas citas vēlētos būt. Dažām nākas strādāt uz pusslodzi vai pilnu slodzi; dažas varbūt strādā mājās; dažas, iespējams, rod līdzsvaru dzīvē starp mājām, ģimeni un darbu. Svarīgi ir tas, lai māte patiesi mīlētu savus bērnus un turpinātu būt uzticīga Dievam un savam vīram, izvirzot tos par prioritāti pāri visam citam.

Es apbrīnoju tās daudzās mātes, kuras ir sapratušas, cik svarīgi ir veltīt uzmanību tam, kas var tikt paveikts tikai vienā konkrētā dzīves periodā. Ja bērns dzīvo ar vecākiem 18 vai 19 gadus, tad šis laika sprīdis ir tikai ceturtdaļa no vecāku dzīves. Un visnozīmīgākais attīstības laiks, bērna agrīnie dzīves gadi ir mazāk par vienu desmito daļu no viņu dzīves. Ir svarīgi veltīt laiku saviem bērniem, kamēr tie vēl ir kopā ar mums, un meklēt Tā Kunga palīdzību, lai mācītu tiem visu, ko spējam, pirms tie pamet mūsu mājas. Māte un tēvs ir vienlīdzīgi partneri šajā mūžīgi svarīgajā darbā. Es esmu pateicīgs, ka tagad daudzi no tēviem ir vairāk iesaistīti savu bērnu dzīvē. Bet es ticu, ka instinkti un kvēlais audzināšanas veikums, ko sniedz māte savu bērnu labad, būs vienmēr galvenā panākuma atslēga viņu labklājībai. Vēstījumā par ģimeni ir teikts: "Mātes galvenokārt ir atbildīgas par savu bērnu audzināšanu" ("The Family: A Proclamation to the World," *Liahona*, 2004. g. okt., 49).

Mums jāatceras, ka pilnīga nodošanās mātes pienākumiem un bērnu izvirzīšana par prioritāti var būt grūta. No savas paša četrus paaudžu lielās pieredzes savā ģimenē un no pārrunām ar jaunu bērnu mātēm viscaur Baznīcā, es zinu mazliet par tām sajūtām, kas pavada tās, kad nolemts pavadīt laiku mājās ar maziem bērniem. Ir reizes, kad tiek izjusts liels prieks un papildījums, bet mēdz būt arī neatbilstības, vienmuļības un neapmierinātības sajūtas. Mātēm var likties, ka tās saņem maz vai nekādu atzinību par izdarīto izvēli. Dažkārt, šķiet, ka pat vīriem nav ne mazākās sapratnes par viņu sievu pūlēm.

Kā Baznīcai mums ir liela cieņa un pateicība jums, jauno bērnu mātes. Mēs vēlamies, lai jūs būtu laimīgas un veiksmīgas savās ģimenēs, lai jūs būtu novērtētas un saņemtu nepieciešamo atbalstu. Tad šodien ļaujiet man uzdot un īsi atbildēt uz četriem jautājumiem. Manas atbildes var likties pavisam vienkāršas, bet, kad vienkāršās lietas ir atrisinātas, mātes dzīve var sniegt gandarījumu.

Pirmais jautājums: Ko *jūs* varat darīt kā jauna māte, lai mazinātu spiedienu un gūtu vairāk prieka ģimenē?

Pirmkārt, apzinieties, ka prieks būs par māti ir visā procesā. Būs gan grūtības, gan arī izmisuma brīži. Tomēr starp izaicinājumiem būs arī žilbinoša prieka brīži un gandarījums. Autore Anna Kvindlena mums atgādina nesteidzināt šos pārejošos brīžus. Viņa teica: “Lielākā manis pieļautā kļūda (kā mātei) ir tā, ko vairums no mums pieļauj. . . Es pietiekami daudz neizbaudīju visu procesu. It īpaši tas ir saprotams tagad, kad tas viss ir pagājis un iemūžināts tikai fotogrāfijās. Ir viena bilde ar mani trim bērniem . . . kur tie sēž zālē uz segas kādā vasaras dienā, šūpoļu radītās ēnas pavēnī, to vecums seši, četri un viens gads. Un es vēlētos, kaut es spētu atcerēties, ko mēs ēdām un par ko mēs runājām, un kā tie izklausījās, kā izskatījās, kad gulēja tajā naktī. Es vēlos kaut es nebūtu tik ļoti steigusies ķerties klāt pie nākamās lietas: vakariņām, vannas, grāmatas, gultas. Es vēlos, kaut es būtu vairāk izbaudījusi katru mirkli un to nesteidzinātu” (*Loud and Clear* [2004], 10–11).

Otrkārt, nepārslogojiet sevi un savus bērnus. Mēs dzīvojam pasaulē, kura ir iespēju pilna. Ja mēs nebūsim uzmanīgi, tad atkāsim, ka katrs mirklis ir piepildīts ar sabiedriskiem pasākumiem, nodarbībām, treniņiem, grāmatu klubiem, albumiem, Baznīcas aicinājumiem, mūziku, sportu, internetu un mūsu iecienītajām TV pārraidēm. Viena māte man pastāstīja par laiku, kad viņas bērnam bija 29 nodarbības katru nedēļu: mūzikas, skautu, deju, beisbola, nometņu, futbola, mākslas utt.. Viņa jutās kā takša šoferis. Visbeidzot viņa sasauca ģimenes sapulci un paziņoja: ”No kaut kā ir jāatsakās; mums nav laika pašiem sev un nav laika vienam priekš otra.” Ģimenēm ir nepieciešams nestrukturēts laiks, kad var nostiprināties attiecības un kur var tikt veikta patiesa audzināšana. Atvēliet laiku, lai uzklausītu, smietos un kopā izklaidētos.

Treškārt, pat tad, kad pārtraucat atsevišķas aktivitātes, māsas, atvēliet mazliet laika arī pašas sev, lai pilnveidotu savus dotumus un intereses. Izvēlieties vienu vai divas lietas, kuras jūs vēlētos apgūt vai izdarīt, tas bagātinās jūsu dzīvi, atrodi tam laiku. Ūdeni nevar pasmelt no tukšas akas, un, ja jūs neatvēlēsiet sev laiku, kas no jauna jūs piepilda, jums būs mazāk un mazāk, ko dot citiem, pat saviem bērniem. Izvairieties no jebkādu neatļautu zāļu izmantošanas, pieņemot, ka tas jums palīdzēs paveikt vairāk. Un neļaujiet sev izniekot nelietderīgi laiku ar tādām lietām kā televīzijas ziepju operu skatīšanās vai laika pavadīšana internetā. Vērsieties pie Tā Kunga ticībā, un jūs zināsi, ko darīt un kā darīt.

Ceturtkārt, lūdziet, studējiet un māciet evaņģēliju. Sirsnīgi lūdziet par saviem bērniem un savu lomu kā mātei. Vecāki var skaitīt īpašas un brīnišķas lūgšanas, jo tie lūdz mūsu visu Mūžīgo Tēvu. Šādi lūgšanai, kuras būtībā tiek teikts: ”Mēs esam vecāki Taviem

bērniem, Tēvs, lūdzu, palīdzi mums tos izaudzīnāt tā, kā Tu vēlies, lai tie izaugtu,” ir liels spēks.

Otrais jautājums: Ko var darīt vīrs, lai vairāk atbalstītu savu sievu, viņu bērnu māti?

Pirmkārt, vairāk izrādiet pateicību un izsakiat atzinību par to, ko jūsu sieva veic katru dienu. Izceliet paveikto un sakiet paldies — bieži. Plānojiet pavadīt dažus kopīgus vakarus, esot tikai divatā.

Otrkārt, atvēliet laiku, lai regulāri runātu ar savu sievu par katra bērna vajadzībām un veidiem, kā jūs varat palīdzēt.

Treškārt, dodiet sievai kādu atelpu šad un tad. Pārņemiet mājsaimniecību un atļaujiet savai sievai atpūsties no ikdienas rūpēm. To darot tikai uz brīdi, tas nozīmīgi vairo jūsu pateicību tam, ko dara jūsu sieva. Iespējams, ka jūs daudz celsiet, salieksieties un pielieksieties!

Ceturtkārt, pārnākot mājās no darba, aktīvi iesaistieties savā ģimenē. Neizvirziet darbu, draugus vai sportu pirms uzklausišanas, spēlēšanās un savu bērnu mācīšanas.

Trešais jautājums. Ko var bērni, pat mazi bērni, darīt? Tagad bērni, lūdzu, klausieties, jo ir dažas vienkāršās lietas, kuras jūs varat darīt, lai palīdzētu savām mammām.

Jūs varat savākt savas rotaļlietas, kad esat beiguši ar tām spēlēties; un, kad paaugsieties, jūs varat saklāt savu gultu, palīdzēt ar traukiem un veikt citus darbiņus — bez īpaša uzaicinājuma.

Jūs variet biežāk pateikt ”paldies”, kad esat notiesājuši gardu maltīti, kad jums ir nolasīts stāsts gulētiešanas laikā vai arī kad jūsu atvilktnē ir ieliktas tīras drēbes.

Vairāk par visu — jūs varat bieži aplikt savas rokas ap mammu un pateikt viņai, ka mīlat viņu.

Pēdējais jautājums: Kā Baznīca var palīdzēt?

Baznīca piedāvā daudz lietu mātēm un ģimenēm, bet es vēlos šodien aicināt un ieteikt bīskapijas un draudzes padomes locekļiem būt īpaši vērīgiem un apdomīgiem, izsverot laika un resursu nepieciešamību jaunajām mātēm un viņu ģimenēm. Pazīstiet tās un esiet saprātīgi tajā, ko prasāt tām darīt šajā laikā viņu dzīvē. Almas dotais padoms savam dēlam Helamanam ir spēkā arī šodien: ”Bet lūk, es saku tev, ka ar mazām un vienkāršām lietām tiek paveiktas diženas lietas” (Almas 37:6).

Es ceru, ka jūs visas, dārgās māsas, precētas vai neprecētas, nekad neesat domājušas, vai jums ir vērtība Dieva un Baznīcas vadītāju acīs. Mēs jūs mīlam. Mēs cienām jūs un pateicamies par jūsu ietekmi, stiprinot ģimeni, un palīdzību, veicinot Baznīcas attīstību un dzīvotspēju. Atcerēsimies, ka "ģimenei ir būtiska loma Radītāja iecerē par Viņa bērnu mūžīgo dzīvi" (Ģimene: Vēstījums pasaulei). Svētie Raksti un praviešu un apustuļu mācības palīdz visiem ģimenes locekļiem sagatavoties būt kopā tagad un uz visu mūžību. Es lūdzu, lai Dievs turpinātu svētītu Baznīcas sievietes, tām rodot prieku un laimi savā svētajā lomā kā Dieva meitām.

Tagad, noslēgumā, es vēlos pievienot savu liecību par prezidenta Monsona kā pravieša aicinājumu. Es esmu viņu pazinis, kopš viņš bija 22 un es 21 gadu vecs. Es esmu vērojis viņu 58 gadus, un esmu redzējis, kā Tas Kungs viņu ir gatavojis, lai viņš šodien prezidētu pār Baznīcu kā pravietis un prezidents. Un es pievienoju savu liecību visām citām liecībām, kas tika sniegtas šajā konferencē, par viņa īpašo aicinājumu kā Baznīcas prezidentam, un pievienoju savu liecību pie visu citu, ka Jēzus ir Kristus un ka šī ir Viņa Baznīca. Mēs darām Viņa darbu, par ko es liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.